

МОЛОДШИЙ КОМСОМОЛ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ

Цього січневого дня зметнуться в урочистому салюті мільйони рук хлопчиків і дівчаток. Правофлангові змагання внесуть перед стрункі шеренги знамена піонерських дружин і загонів. Сурми й барабани покличуть на Всесоюзні піонерські збори ветеранів партії, комсомолу, кращих трудівників.

ЗАВТРА КРАЇНА ВІДЗНАЧАТИМЕ ЮВІЛЕЙ СВОЄЇ ЮНІ — 30-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ ПРИСВОЄННЯ ПІОНЕРСЬКІЙ ОРГАНІЗАЦІЇ ІМЕНІ В. І. ЛЕНІНА.

На фото: почесна парта в Ленінському музеї Кіровоградської середньої школи № 34. Висока честь бути постійними галача випала шестикласникам Юрію КРИВОШЕЮ та Олі ШЕЛУДЯКОВІ.

ФОТО В. КОВПАКА.

Рік видання XV
№ 10 (1802).

ВІВТОРОК, 22 січня 1974 року

Ціна 2 коп.

ДО ЧИТАЧІВ ЖУРНАЛУ «СТУДЕНЧЕСКИЙ МЕРИДИАН»

Мені дуже приємно звернутися з словами сердечного привіту до вас, наші юні друзі — студенти вузів, учні технікумів, до всіх молодих читачів нового студентського журналу.

У ці дні, коли по всій країні підбиваються підсумки третього року п'ятирічки і з небувалим розмахом розгортається всенародне змагання за дострокове виконання планів і зобов'язань 1974 року, ми по-особливого відчуваємо велич нашого часу. Робітничий клас, колгоспне селянство, радянська інтелігенція під керівництвом партії добилися нових великих успіхів у комуністичному будівництві. Значно збільшився економічний потенціал країни, неухильно підвищується життєвий рівень народу. Ще більше зміцнилася соціально-політична та ідейна єдність радянського суспільства.

Послідовно здійснюється висунута ХХІV з'їздом КПРС Програма миру. У радянських людей добрий настрій: твердим, впевненим кроком іде наша велика Батьківщина до накресленої мети.

Нам, комуністам першої країни соціалізму, радісно і приємно усвідомлювати, що в боротьбі за побудову комуністичного суспільства активну участь бере радянська молодь і її бойовий ударний загін — Ленінський комсомол.

Великий вклад у великі діла і звершення нашого народу вносить і радянське студентство. Підбиваючи підсумки вирішального року п'ятирічки, ми з задоволенням відзначаємо зростаючу відповідальність студентів, учнів технікумів за результати своєї головної праці — навчання.

Разом з тим — і це особливо відрод-

но — наше студентство, додержуючи доброї традиції, ознаменувало третій рік п'ятирічки новими і — прямо скажемо — значними успіхами в праці: 550 тисяч бійців студентських будівельних загонів самовіддано працювали на важливих об'єктах народного господарства. Беручи активну участь у спорудженні підприємств промисловості і сільського господарства, нових шкіл і житлових будинків, вони освоїли один мільярд карбованців капіталовкладень. За всі ці славні діла радянські люди з радістю ставлять вам, друзі, вузькому комсомолу, вдимінну оцінку.

Ще більш відповідальні і складні завдання будівництва нового суспільства чекають нас попереду. Перед нами, дорогі друзі, величезна робота на всіх ділянках комуністичного будівництва — робота, яка вимагає глибоких і міцних знань, беззавітної енергії і пристрасності, творчості і новаторства, революційного ентузіазму. Ви маєте принести ленінську естафету боротьби і праці в майбутнє.

Центральний Комітет партії твердо впевнений, що наша славна молода гвардія — юність Батьківщини Жовтня — з честю виконає цю історичну місію, завжди вчитиметься, боротиметься і працюватиме так, як заповідав нам великий Ленін.

Бажаємо вам, дорогі друзі, великих успіхів у навчанні і праці, в оволодінні нашої головної зброєю — марксистсько-ленінською теорією, — у повсякденній боротьбі за побудову комуністичного суспільства.

Л. БРЕЖНЕВ,
Генеральний секретар ЦК КПРС.

1974. Трудова біографія.

Товарний знак конструкторів

В нинішньому році дев'ятої п'ятирічки перед Кіровоградським Головним спеціалізованим конструкторським бюро ґрунтообробних та посівних машин стоять великі й складні завдання. Це, в першу чергу, — створення високопродуктивних посівних машин для просяних культур. В зв'язку з цим, був оголошений конкурс на проект товар-

ного знака Кіровоградського ГСКБ.

Свідченням творчої активності конструкторів, технологів, випробовувачів, економістів стали 207 пропозицій. Недавно журі підбило підсумки і організувало цікаву виставку запропонованих проектів творчих знаків, яка користувалась великим успіхом в колективі.

Два перші і два треті місця зайняли комсомольці: інженер-конструктор Володимир Мельничук та старший технік-конструктор Олександр Вельбовець. Одну з других премій одержала старший технік-конструктор, комсомолка Катерина Мала. В цьому році вона буде захищати диплом інженера.

М. НОЖНОВ,
старший інженер-конструктор ГСКБ.
м. Кіровоград.

МОЛОЧНИЙ АВТОМОБІЛЬ ОЛЬГИ ЧИЖ

Молоді доярки колгоспу «Путь Ильича» Раїса Подкова, Валентина Ангелуца, Надія Захарова, Марія Туренко, Надія Галевич, Ніна Головка, включившись минулого року в боротьбу за приз «Молодого комунара» «Першій тринадцятиці Кіровоградщини», подолали тринадцятий рубіж. Усі вони в роботі брали приклад з Ольги Чиж, яка торік від 20 первісток наділа в середньому по 4150 кілограмів молока і посіла

перше місце у соціалістичному змаганні серед молодих майстрів машинного доїння Знаменщини та увійшла до десятки кращих молодих доярок Кіровоградщини. Для того, щоб перевезти одержану Ольгою продукцію, необхідно більше 30 автоцистерн місткістю 2,5 тонни кожна.

— Цей показник буде моєю мінімальною нормою у визначальному році дев'ятої п'ятирічки, — сказала Ольга під час об-

говорення Звернення ЦК КПРС до партії, до радянського народу.

В. ФІЛІПОВ,
працівник знаменської міськрайонної газети «Серп і Молот».

19 СІЧНЯ в приміщенні обласної філармонії відбулася ХХХІІ Кіровоградська міська партійна конференція.

З великим піднесенням делегати конференції обрали почесну президію в складі Політбюро ЦК КПРС.

Зі звітною доповіддю міському партії виступив перший секретар міському Компартії України І. П. Валявський.

Про роботу ревізійної комісії міської партійної організації доповіли її голова М. Г. Чабаненко.

В обговоренні доповіді взяли участь швачка швейної фабрики А. П. Бурлака, директор заводу «Червона зірка» С. К. Курцев, секретар першої

ХХХІІ КІРОВОГРАДСЬКА МІСЬКА ПАРТІЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ

парторганізації автопідприємства № 10021 М. М. Федоров, директор олійжиркомбінату А. К. Фіот, фрезерувальник заводу радіовиробів М. Є. Медведєв, секретар парткому комбінату «Кіровоградважбуд» В. О. Сирота, голова виконкому міськради Б. Г. Токовий, ректор Кіровоградського педінституту Ф. Г. Овчаренко, секретар парткому станції Кіровоград Л. П. Зюбанова, військовослужбовець М. Г. Конишев,

директор заводу тракторних гідроагрегатів В. В. Яницький, голова міського комітету народного контролю М. Ф. Толочко.

На конференції з промовою виступив член Політбюро, секретар ЦК Компартії України О. А. Титаренко.

У роботі конференції взяли участь перший секретар обкому Компартії України М. М. Кобильчак, другий секретар обкому партії Л. Ф. Кібець, го-

лова виконкому обласної Ради депутатів трудящих Д. П. Максименко.

Конференція прийняла розгорнуту постанову, затвердила звіт ревізійної комісії.

Конференція обрала новий склад міському партії та ревізійної комісії міської парторганізації.

Одночасно учасники конференції прийняли тексти вітальних листів на адресу ЦК КПРС і ЦК Компартії України.

Учасники конференції вико-

нали партійний гімн «Інтернаціонал».

Відбувся перший пленум міському Компартії України, який розглянув організаційні питання.

Пленум обрав першим секретарем і членом бюро міському І. П. Валявського, другим секретарем і членом бюро — А. Д. Сухачова, секретарем і членом бюро — З. І. Власову.

Членами бюро міському партії обрані С. І. Іванченко, М. О. Ковіка, С. С. Ліновиченко, В. І. Суворов, Б. Г. Токовий, М. Ф. Толочко.

На першому засіданні ревізійної комісії її головою обрано М. Г. Чабаненку.

У ЦК ЛКСМ УКРАЇНИ НА ЛЕНІНСЬКІЙ ВАХТІ—МОЛОДЬ

«Ударною працею і відмінним навчанням ознаменуємо визначальний рік п'ятиріччя» — під таким девізом з 8 по 12 січня проходили Всесоюзні комсомольські збори. Центральний Комітет ЛКСМ України розглянув підсумки цього важливого заходу в республіці і прийняв постанову. В ній відзначається, що молодь з величезним ентузіазмом зустріла Звернення Центрального Комітету КПРС до партії, до радянського народу, Постанови ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ про Всесоюзне соціалістичне змагання працівників промисловості, будівництва і транспорту, сільського господарства у 1974 році.

Всесоюзні комсомольські збори, в яких на Україні взяло участь понад 9 мільйонів 600 тисяч юнаків і дівчат, стали яскравим виявом патріотизму радянської молоді, яка прагне виправдати високе довіря партії, ознаменувати п'ятирічний рік новими успіхами у праці і навчанні.

Комсомольські організації Донецької області, Ленінського району міста Одеси, Київського заводу «Арсенал» імені В. І. Лені-

на, Калузького хіміко-металургійного комбінату, Всесоюзної ударної будови «Дніпрогес-2», колгоспу імені В. І. Леніна Чорнобівського району Черкаської області, Дніпропетровського інституту проєктування металургійних заводів, Северодонецького науково-виробничого об'єднання «Імпульс» Ворошиловградської області, Харківського політехнічного інституту, Новопраської середньої школи Кіровоградської області звернулися до юнаків і дівчат республіки із закликком гідно зустріти 50-річчя з дня присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна, працювати під девізом «1974-й, визначальний, — рік Ленінської трудової вахти комсомольців і молоді». Ця ініціатива знайшла широку підтримку в тисячах комсомольських організацій і молодіжних колективів.

ЦК ЛКСМ України схвалив підсумки Всесоюзних комсомольських зборів у республіці і почин передових комсомольських організацій — ініціаторів проведення Ленінської трудової вахти.

Підбиття підсумків вахти провадитиметься в чотири етапи: перший — до дня від-

криття XVII з'їзду ВЛКСМ; другий — до 50-річчя з дня присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна; третій — до 54-ї річниці виступу В. І. Леніна на III з'їзді РКСМ; четвертий — за підсумками 1974 року.

Переможці нагороджуватимуться пам'ятними випелами ЦК ЛКСМУ, Почесними грамотами ЦК ЛКСМУ, дипломами «Переможець Ленінської трудової вахти 1974 року», путівками на екскурсію по ленінських місцях. Їм буде надано право підписати трудовий рапорт молоді республіки XVII з'їзду ВЛКСМ. Краї з краєв будуть занесені до книги-літопису ударних справ молоді республіки на честь 50-річчя присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна.

Редакції молодіжної преси, телебачення і радіо зобов'язано широко висвітлювати хід Ленінської трудової вахти, розповідати про звернення молодих героїв п'ятиріччя. В усіх областях буде проведено огляди-конкурси стійної преси та листівок «Комсомольського прожектора».

У постанові висловлена впевненість, що комсомольці, всі юнаки і дівчата республіки, працюючи пліч-о-пліч зі своїми старшими товаришами — комуністами, рівняючись на них, внесуть гідний вклад у виконання завдань четвертого року п'ятиріччя, новими успіхами у праці і навчанні зустрінуть XVII з'їзд ВЛКСМ і 50-річчя з дня присвоєння комсомолу імені В. І. Леніна.

Добрий ґрунт підготувала для власного рекорду в нинішньому році доярка МТФ № 1 колгоспу імені Мичуріна Новгородківського району Віра ЗІНЧЕНКО. Торік при зобов'язанні 2500 вона одержала по 3300 кілограмів молока на кожну корову.
ФОТО І. КОЗУНА.

* Після виступу * МОЛОДОГО КОМУНАРА

„НАВПЕРЕДІМІ З АВТОБУСОМ“

Так називалась замітка в номері «Молодого комунара» за 5 січня ц. р. В ній говориться про незадовільну роботу автобусів, що обслуговують село Митрофанівку Новгородківського району.

Як повідомив редакцію директор Кіровоградського автопідприємства № 10021 т. Островський, для перевірки фактів, наведених в замітці, було створено комісію. Факти, наведені в замітці, підтвердились. Графік руху автобусів часто зривався через погані стан доріг. Нині керівництво автопідприємства порушило питання перед виконкомом Новгородківської районної Ради депутатів трудящих про приведення в належний стан доріг на всіх напрямках.

ЦЕЙ діалог — уявний.

Та якби справді сьогодні на заняттях гуртка комсомольської політосвіти молоді фрезерувальники говорили про працю В. І. Леніна «Завдання спілок молоді», вони знайшли б гідні приклади для рапорта

вождів, заповіді якого для молоді стали дороговказом життя.

«Треба, щоб Комуністична спілка молоді виховувала всіх з молодих років у свідомій і дисциплінованій праці.

В. І. Ленін».

Іван Іванов, бригадир:

— На честь 100-річчя з дня народження вождя наша бригада стала на ленінську трудову вахту. Працювали ударно, але уважасмо, що вахта не закінчена. Ми постійно на цій почесній вахті, бо завжди виконуємо його заповіді, бо його вказівки — і на майбутнє.

План третього, вирішального року п'ятиріччя цех виконав ще до 21 грудня. Понад програму вироблено 650 тонн відливок. У цьому і наш успіх. А на цей рік прийняли зустрічний план. До дня відкриття XVII з'їзду ВЛКСМ готуємо форми для 50 тисяч дисків, економічно за почином Героя Соціалістичної Праці О. О. Кошурка допоміжні матеріали, щоб перший день роботи з'їзду працювати на цих матеріалах, в річний план завершили до 57-ї річниці Великого Жовтня.

«Перед вами завдання будівництва, і ви його можете розв'язати, тільки оволодівши всім сучасним знанням, уміючи перетворити комунізм з готових заучених формул, порад, рецептів, приписів, програм у те живе, що об'єднує вашу безпосередню роботу, перетворити комунізм у керівництво для вашої практичної роботи.

В. І. Ленін».

Леонід Демченко, формувальник:

— Вся бригада навчається. В технікумах і вузі, у вечірній школі, в школі комуністичної праці, в

Якщо вслухатись у пульс праці формувальної дільниці ливарного цеху сірого чавуну «Червоної зірки», то перше, на що звернеш увагу, це ритмічний гуркіт формувальних машин. За ними, разом з іншими колективами, працює комсомольсько-молодіжна бригада комуністичної праці Івана Іванова.

Бригада Іванова — одна з кращих комсомольсько-молодіжних. Кожен успіх базується на своєму ґрунті. В чому ж основа щоденних трудових успіхів, активного життя молодих формувальників?

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

ЯКИМ ДНЕМ ЖИВЕШ?

комсомольському гуртку «Основи економічних знань».

В гуртку, головне, ми дізнаємось про ціну робочої хвилини, про вартість простою через несправності та інше. Наш пропагандист Валерія Іллєна Мельниченко — людина компетентна, економіст цеху. Вона й розповідає, які збитки несе завод під нерятмічною роботою, і разом міркуємо про невикористані резерви.

Ось тому одним з важливих пунктів підвищених соціалістичних зобов'язань, які бригада взяла на визначальний рік п'ятиріччя, — запобігати несправностям та полачкам обладнання.

«Спілка Комуністичної молоді повинна бути ударною групою, яка в усякій роботі подає свою допомогу, проявляє свою ініціативу, свій почин

В. І. Ленін».

Володимир Беседа, формувальник:

— Заробітки у нас хороші. Але не це, звичайно, критерій, яким можна виявити трудовий ентузіазм бригади. Зустрічний план всього цеху передбачає в цьому році випустити за перше півріччя на 1000 тонн виробів більше, ніж в минулому.

В змаганні 1973 року ми перемогли сусідню комсомольсько-молодіжну бригаду формувальників Івана Бондаренка. А нині будемо змагатись із своїми змінивками, яких очолює Вадим Каблуков.

Справжнє свято праці для нас — Ленінські суботники.

«Ви повинні виховати з себе ко-

муністів. Завдання спілки молоді — поставити свою практичну діяльність так, щоб, навчаючись, організуючись, згуртовуючись, борючись, ця молодь виховувала б себе і всіх тих, хто в ній бачить вождя, щоб вона виховувала комуністів.

В. І. Ленін».

Микола Рябонов, формувальник:

— Бригада наша — комсомольсько-молодіжна, імені 50-річчя комсомолу. А рівняємось ми на комуністів. Ось прекрасний трудівник, чудовий товариш, Володимир Беседа. Ще в 1970 році він став членом КПРС. А недавно в партію прийняли нашого бригадира Івана Іванова.

Пройшовши школу політичного гарту, кращі з наших робітників вступають в ряди Комуністичної партії.

Таку розмову міг би вести кожен член бригади. ...В обідню перерву з «побутовки» почулись оплески. Те бригадир вичув сувенір імениннику — Володимир Зайченку. Розписний сувенір — подарунок від усієї дружинної бригади.

А вона дійсно дружна. І не лише в праці. Хлопці разом відпочивають, разом ходять на стадіон. Із комплексу ГПО закінчили виконати лише один норматив — стрільбу із малокаліберної гвинтівки. Решту здавали (і здали) всією бригадою. А зараз готуються до ювілейної заводської спартакіади, присвяченої 100-річчю підприємства.

М. БІДЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».
Завод «Червона зірка».

НА ЛІНІІ — ЧИТАЧ-ГАЗЕТА

ЧИТАЧ ДЯКУЄ

ВІРЮ: ХВОРОБА ВІДСТУПИТЬ

Мабуть, нікого не треба переконувати, яке це горе у сім'ї, коли хворіє дитина. Тим більше, якщо хвороба тяжка і затяжна. Саме так склалося у нас. Лежала моя донька і в районній лікарні, і в Кременчузі, але покращення здоров'я не помічалось. Сумнівались лікарі і в діагнозі. Але ось потрапила моя Надійка до обласної лікарні. «Даремно все це», — думала я. І лише для годиться попросила зустрічі з лікарем, що лікує мою дитину. Таких, як я, матерів зібралось кілька. І ось до нас підійшла лікар С. Х. Луцька. Перше, що мене вразило, знання дітей, яких вона лікує, їх схильностей, особливостей характеру, історії хвороби.

С. Х. Луцька довго розмовляла зі мною, радила, що потрібно дочці, як зробити, щоб їй було краще. І я вперше за довгий час повірила. Повірила, що моя дитина одужає. Вже є помітні зрушення.

Хочу сказати велике спасибі лікарю-невропатологу обласної дитячої лікарні С. Х. Луцькій за її добре серце і великі знання.

Р. ЧИКУРОВА,
робітниця заводу чистих металів,
м. Світловодськ.

ВЧИТЕЛЬКО, МОЯ!

«Дорога редакціє! Ми звертаємось до тебе вперше і думаємо, що наше прохання буде виконане. Нашому класному керівникові Валентині Павлівні Нужи́й виповнилось п'ятдесят років. Всі учні нашого класу просять поздоровити улюблену вчительку із славним ювілеєм.

Валентина Павлівна все життя присвятила цій не найважчій справі — справі виховання підрастаючого покоління. Більше тридцяти років трудиться вона у Велікоандрівській середній школі. Вона не просто вчителька. Вона — наш старший товариш, мудрий порадишник. І в комсомольських справах, у навчанні, праці — завжди з нами наша Валентина Павлівна.

Дорога наша вчителько! Ми дуже вдячні Вам за Ваше материнське піклування про нас!

Учні 8-го класу».

Від редакції: Валентина Павлівно, редакція приєднується до поздоровлення з нагоди вашого п'ятдесятирічного ювілею. Вдячність учнів — то найбільша нагорода вчителю за його нелегкий труд.

ЧИТАЧ ПРОСИТЬ ДОПОМОГИ

„ДЕ ТИ, ДІДУСЮ?“

«Дорога редакціє «Молодого комунара»! Допоможи нам знайти нашого діда — Криворота Івана Остаповича.

Коли почалася Велика Вітчизняна війна, наш дід (материн батько) пішов захищати Батьківщину, так і не повернувся. До сьогоднішнього дня не знаємо, де він убитий, де похований. А, можливо, він живий?

Дорога редакціє, допоможи нам розшукати нашого діда Івана Остаповича.

Повідомте на адресу: Новомиргородський р-н, с. Лікареве. Іванченко Тетяні».

Від редакції: Ми звертаємось до вас, шановні ветерани, учасники минулої війни. Можливо, прізвище «Криворот» нагадає вам знайому людину, з якою ви зустрічались на війні, яку й досі чекають вдома. Напишіть, якщо вам відомо щось про нього на вказану адресу чи до редакції.

Тетяно, редакція допоможе тобі в пошуках дідуся, тільки напиши, коли він пішов на фронт, можливо, були листи, чи відомо, де він служив. Чекаємо твого листа.

ВЕРШНИК, ЯКИЙ ЗАВЖДИ ПОПЕРЕДУ

СЬОГОДНІ — 70 РОКІВ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ А. П. ГАЙДАРА

Аркадій Гайдар в роки Великої Вітчизняної війни.

ТИМУРІВЦІ З ЧЕРВОНОГО

Вони ніби щойно зійшли зі сторінок книги. Такі ж невгамовні й сміливі, такі ж небайдужі до людської біди, такі ж безкорисливі й благородні в своїх вчинках. Хіба що поменшало таємничості в діях та пристанцях їх штабів стали не горіща запусітих будівель, а світлі приміщення Будинків піонерів і Ленінських кімнат. І пізнаєш сьогодні Тимура й вірних друзів його, як і раніше, по добрих справах, по високому духу романтики, по тому, як високо й гордо несуть вони ймення своє — тимурівці.

Іх чимало в нашому районі. Районний штаб налічує близько півтисячі членів тимурівських команд. У великих селищах і маленьких степових селах, на підприємствах і в колгоспах знають про цих піонерів і комсомольців, про їх діла. Особливо ті, хто найбільше потребує допомоги: хворі, ветерани праці, інваліди війни. Вони вже давно відчували на собі тепло і ніжність дитячої опіки. Нарубати дровець? Зібрати в магазин? Прибрати в кімнаті? Будь ласка! Допомогти стареньким обробити чи посадити город? Буде зроблено! Принести ліки хворому, доглянути його? Завжди готові! А інколи допомагає навіть тепле, хороше слово, сказане під час відвідин, вітальна листівка на свято. Особливо тим, у кого відібрали рідних минулі лихоліття.

Тому з такою любов'ю зустрічають своїх юних друзів із Сальківської середньої школи у сім'ях М. М. Коцербі, І. Г. Костенка, М. М. Западського, рідні яких загинули в роки війни, ветерани праці О. М. Кулакова та Н. Т. Селезньова. Дуже вдячні своїм шефам із Гайворонської третьої восьмирічки пенсіонери М. І. Дзюбіньська та В. П. Стриженюк. І цей список можна значно продовжити.

Проте діапазон справ тимурівців значно ширший. У цьому можна перекоонатися, якщо перечитати доносення про виконання операції «Радість—людям» в районний штаб. Розглянемо хоча б одне з них.

12 тимурівців Гайворонської восьмирічної школи № 3 доповідають про те, що цими днями вони старалися працювати якнайкраще. Адже перед'ювілейний тиждень, як і в їх ровесників в школах району, оголошено гайдарівським, і пам'ять улюбленого письменника вивчають корисними справами. Як і раніше допомагають вони сім'ям ветеранів ретельно прибирають могилу воїнів Великої Вітчизняної війни і встановили над цим місцем свій тимурівський контроль. У бібліотеці провели операцію «Книжкова лікарня», побували в підшефному дитячому садку, де продемонстрували дітям діафілми, серед яких були й розповіді про життя та творчість Аркадія Гайдара. Старанно провели цей тиждень усі члени команди, але найбільше відзначилися Лариса Тухтаєва, Люда Ірза, Оксана Оспа, Галя Пилипихіна, Таня Железняк.

Так, час вносить свої корективи. Деякі зміни відбулися і в тимурівському русі. Минув його, так би мовити, «партизанський» період, коли кожна команда діяла розрізнено, коли завдання складали оберігалася клятвою. Нині умови інші. Тимурівці знають у кожній школі, їх діяльність контролюють і спрямовують комсомольські комітети й ради дружин. З'явився у них і свій головний орган — районний тимурівський штаб, який уже третій рік керує їх роботою. Очолює його старшокласниця з Червоноярської восьмирічної школи Люда Чабан. І хоча зовні вона мало схожа на свого суворого попередника з твору Гайдара, в характері її чимало спільного з Тимуром. Це визначають і члени штабу Євген Киріцький, Сергій Паскальський, Люда Марчук, і ті, хто делегував минулого року дітям на всесоюзний тимурівський зліт. Робота штабу останнім часом значно поживилася.

Остання важлива справа — районний зліт тимурівців, який відбувся позавчора у Гайвороні. На ньому підсумовано діяльність команд протягом року, визначено переможців Гайдарівського тижня. Кращі тимурівці отримали подяки. Наприкінці зльоту кожна команда отримала конверт із завданням на майбутнє. Попереду — рік цікавої й корисної праці.

К. ДЗЯРУК,
секретар Гайворонського райкому ЛКСМУ.

СЬОГОДНІ Аркадію Петровичу Гайдару виповнилося 65 сімдесят. Але прожив він лише небагато — більше половини цього. Фашистська куля на світанку 26 жовтня 1941 року зупинила биття його серця. Гайдар завжди крокував попереду в житті. І тоді, коли 14-річним юнаком пішов у Червону Армію захищати Радянську владу. І тоді, коли не по роках високий і широкоплечий, бився із смертельними ворогами, командуючи ротою, полком. І тоді, коли в годину суворих випробувань, у дні Великої Вітчизняної війни йшов партизанським розвідником в тил ворога і, потрапивши в засаду гітлерівців, кинувся на ворога з вигуком «За Батьківщину, вперед!»

Життя Гайдара — яскравий подвиг. Б'ючись з ворогами Країни Рад, Гайдар знав, що то для щастя рідної землі. Саме тому у своїй автобіографії він говорив, що до кінця днів своїх не забуде «з якою шаленою наполегливістю, з якою ненавистю до ворога, безмежною і безмірною, воювала Червона Армія». Він особливо підкреслював: «Радянська влада жила, живе і ніхто з нею, товариші, нічого не зробить».

Ця глибока віра в правоту справи народу і його партії давала йому сили долати труднощі. Ця глибока віра привела його і до письменницького подвигу, до діяльності вихователя високого патріотичного почуття в молодого покоління, пропагандиста високих моральних достоїнств радянської людини.

«... Мені захотілось розповісти новим хлопчикам і дівчаткам, яким воно було — життя, як все це починалось та як продовжувалось, тому, що побачити я встиг усе ж не мало...» Це завдання чітко поставив перед собою Гайдар-письменник. І воно було ним блискуче реалізоване.

ПИСЬМЕННИК, ВОЇН, КОМУНІСТ

Хто не знає оповідань і повістей Гайдара! Хто не хвилювався, не переживав разом з героями його творів? Навічно залишається в пам'яті серця «Школа», «Чук і Гек», «Військова таємниця», «Далекі країни», «Доля барабанщика», «Тимур і його команда» як і всі інші твори. Кожен з них — це шматочок життя, але так зріко побачений і яскраво описаний, що сприймається як чиста, правдива достовірність. І те, що з дитьми він розмовляв по-дорослому, серйозно, те, що про найскладніші проблеми говорив дохідливо, аргументовано й переконливо — робить твори письменника душевни-

ми. В цьому їх великий виховний вплив.

Цим пояснюється і те, що після опублікування повісті «Тимур та його команда» в нашій країні розгорнувся масовий тимурівський рух. Скільки славних справ звершили тимурівці! Сам по собі цей факт відповідав на важливі питання сучасності: що таке зв'язок літератури з життям, якою може і повинна бути література, щоб стати підручником життя, настільною книгою для тих, хто починає його вивчати. Така література облагороджує душу, вчить людину самостійно мислити.

У таких письменників, як Гайдар, зберігається вічна молодість, бо ж десятки тисяч дітей читають його твори, сотні шкіл, бібліотек, клубів, піонерських загонів і дружин носять його ім'я. Тисячі юних слідопитів збирають і вивчають матеріали про життя і громадський подвиг письменника-воїна. Вони влаштовують виставки, проводять вечори, читають реферати. Коло друзів Гайдара постійно розширюється. І тому, відзначаючи 70-річчя від дня народження письменника, ми можемо сказати словами Л. Кассіля: «Аркадій Гайдар, син соціалістичної революції, веселий, задушевний друг мільйонів дітей, крокує сьогодні з нами поряд у шеренгах борців за мир, за дружбу, за щастя народів!»

Ф. ГОЛЬДІН,
кандидат філологічних наук,
в. о. професор Кіровоградського педагогічного інституту.

ЩОБ ТАКИМИ РОСЛИ СИНІ...

У радянській літературі багато письменників, які виховують читача не тільки своїми творами, але й прикладом особистого життя. Особливе місце серед них належить Аркадію Петровичу Гайдару. Багато років працюю я в школі і завжди відчував потребу зустрічі з улюбленим письменником і на уроках літератури, і в бесідах з учнями, і на шкільному вечорі.

Гайдар живе серед учнів не тільки на уроках. З ним ми не розлучаємося і у вільний час. То колективно читаємо книгу, обговорюємо її, то влаштуємо літературний вечір. Так, наприклад, у минулому році наші шестикласники провели вечір на тему: «Гайдар — вершник, що завжди попереду».

Пригадується, як ми вивчали піонерський маршрут «Тимурівець». Я принесла газетні вирізки, сторінки з журналі, портрет Гайдара. Звичайно, пішла мова про Тимура і його товаришів. Діти охоче пригадали їх справи, наводили уривки з твору, які найбільше

запам'яталися. Розмова скінчилася конкретною пропозицією: взяти шефство над дідусям Басом, який живе поблизу школи. А щоб справу далеко не відкладати, зразу ж пішли скопувати йому город. І з яким ентузіазмом працювали! Тепер уже близько двох років дідуся наш підшефний, і до появи цього маршруту учні були активними тимурівцями.

Завдяки письменникові вони ставали чуйними, добрими, завжди готовими допомогти в біді.

В дружній загін також не останній. Віп носить звання правофлангового, утримує перехідний Червоний прапор школи. Звичайно, нелегко все це. В першій чверті новенький Шура Іванов мав шість двійок. Та не були б то тимурівці, щоб залишили товариша в біді. На кінець другої чверті у Шура вже не було жодної двійки. Особливо допомагала Надя Мокряк. Добре працюють піонерські ланки в загоні. Вони змагаються за звання «найдружнішої». І це також йде від Гайдара. Бо цікаве піонерське життя персонажів його творів — наслідок міцної дружби, взаємодопомоги серед них.

І. ОМЕЛЬЧУК,
вчителька Новомиргородської школи-інтернату імені Ю. Гагаріна.

ЙОГО КНИГИ—ДРУЗІ

Навряд, чи всі діти заздрять бібліотекарям. Скоріш вони мріють стати космонавтами, моряками, лікарями. Але я чув, як після закінчення читачької конференції «Життя таке, як треба» якась дівчинка з неприхованою заздрістю запитала бібліотекаря Людмилу Гудименко:

— А що, Людмила Олександрівна бачила Гайдара?

— Та ні ж бо, — засміялась та. — Хіба ж Людмила Олександрівна могла бачити? Він на війні загинув. Це вона читала спогади його друзів.

— А... — трохі розчаровано мовила дівчинка. — Я теж читала...

І вони дійсно читали. Директор обласної дитячої бібліотеки імені Гайдара Валентина Панасівна Шпільова сказала, що ніколи, а зараз особливо, на полицях не залежуються книжки улюбленого письменника дитворі. Всі вони на руках. А таких творів, як «Тимур і його команда», «Доля барабанщика», «РРР» в бібліотеці більше 30 екземплярів!

Красномовна ознака популярності книжки.

Тому на читачьку конференцію зібрались постійні відвідувачі бібліотеки—піоне-

ри багатьох шкіл міста. Бібліотекар Тамара Кичук розповіла їм про життя Гайдара, слухали вони вірші про нього у виконанні бібліотекаря Людмили Шевелевої, а також розповідь Людмили Оришко про Гайдара в спогадах його сучасників, яка так зацікавила ту юну піонерку.

Конференцію підготували і провели комсомольці бібліотеки.

Наш фотокореспондент Василь Ковпак зафотографував окремі моменти роботи бібліотеки.

«Це була людина прекрасної душі, справжній друг дітей», — розповідає бібліотекар Людмила ОРИШКО учасникам читачької конференції (фото зліва).

А в залі для читачів молодшого віку, теж цікаво. Бо «Казка про Хлопчишка-Кибальчишка» — найзахоплююча книжка і для Іринки Ковальчук, Андрійка Лая, Лариси Філоненко, Світлани Богуненко, Костика Ракитенка — другокласників кіровоградської школи № 5 (зліва направо, фото внизу), і для всіх наших малюків.

М. МАЙСТРЕНКО.

Фрося: Голова

Оповідання

(Закінчення. Початок в газетах за 12, 15, 17 та 19 січня п. р.)

Корова оглянулася на стадо, що розбрелось зупинити, і знову почала вивчати газету, няматуючись вирішити загадку: напір, безумовно, пахнула хлібом, напір — ось він, а де ж, власне, хліб?

Безперервно сигналячи, бурлака під'їхав впритул, і лише тоді корівка, викотивши бок очей, неохоче дала дорогу, неостанку стогнувши по радіатору вінником хвоста.

— Ну і вперта ж чортяка! — вилаялася голова, переключачи швидкість. — І розуміє, що від неї вимагають, а уступити не хоче!

Фрося здалось, що в цих словах приховано натяк.

РОЗГОЛДУЮЧИСЬ у такт пісеньці, дівчинка гондала погами і, закінчивши приспів, пошпала знову — інших рядків вона, напевне, не знала. Ось уже й мотоцикліст від'їхав на своїй «Яві», з формосом рвонув з місця — ледь не наїхав на гусей, що переходили вулицю. А Роман Андрійович не поспішав. Можливо він і забув, що Фрося в машині чекає на нього?

Як мала пташка, сидить дівчинка на колоді і щебече, радіючи сонцю і теплу. І дивлячись на сніг, згадада Фрося і своє дитинство: і довгий шлях у школу, і горбинку з домашнього полотна, фарбовану в бузиновому відварі, з поперозкою, щоб через голову одягати, і чорнило з ягід тієї ж бузини (морюки з ним було: ранком останеш, а паяничка пурляється чорно-фіолетовою піною, брагою віддає), і старі бухгалтерські бланки, на яких вчили писати в перші пошкільні роки... Це тепер діти в розкошах — кульковий рушник, зошити, портфели, одягнуті і взуті. Он тому, що на мотоциклі, чого дозрого й п'ятнадцять, нема, а він роз'їздить дорогою машиною. А Фрося до шостого класу носила мамину куфайчину, а своє перше, її особисто куплене пальтешко, і зараз ним ягає. Коли демобілізувався старший брат (вона до того часу кинула сьомий клас, ходила з мамою на буряки, та брат потім настає, щоб училась), він привіз Фросі хустку із шутучого шовку і справжні капронові панчохи. Боже, свільки було радіції! Фрося і спала в них. А тепер діти перебирають, передують. Тодик, старший, на просту сорочку й дивитись не благає, йому подавали нейлонову, і щоб костюм обов'язково модний. Ні, дітям її нині гріх скаржитись, ні нужди, ні горя. Та і самій Фросі теж, коли б не...

Ні, заздрів до Нічки Лошицької вона не відчувала. В руках у Нічки все горить, собою видна. А на розкішну квітку і бджола летить. Молода, нехай бере своє. Але чому Фрося ніби на заваді їй? «Ти своє одержала...» Ось так. Господи, та чи могла вона тоді, в рік весілля, коли Роман Андрійович принішов про подарунок снитати, — чи могла вона тоді передбачити, що коли-небудь їй скажуть, щоб не вагажлася, не плуталась під ногами. У Києві у готелі Фрося подружилась з Марусею (в одній кімнаті жили, а ось арванце й забула, хоч і довго легувались спочатку). Вона із сусідньої області, те ж усе життя на буряках. Ділились найсокровенішими, і все у них спізнавало: оркестр — дивись за глибиною, культивують і відживляють — дивись, щоб не занерв хто рядок, вилмку на печі не сиди, розставляй єднги за побільше, миче, коли замичиться вогонь вивозка буряків — твждель і відпочинеш. А там знову — збираний посліду, вивезення перегною... Хто ж їй, Фросі, допомагав? Можливо, як Нічки, приписали щось, — а вона і не знала про те? Але ж ні, вони з дівчатками з буряків тоді і не вилзали — і замірювали, і важми... Хто ж їй допомагав? А що, коли Роман Андрійович навмисне так говорить, щоб рога їй закрити: мовляв, помовчуй, бо її твоє рильце в пущку? Ну, факт! І як вона одразу не зрозуміла?

«Ось як який, Романо Андрійовичу, — думала Фрося. Копайся у своїх буряках і не рипайся, не будь тією корівкою, що на містку розмірялась. А щоб чого не вийшло — ми тебе полаяємо мовляв, не все і у тебе чисто, Спритно! А як же Фросі далі жити — ви про те й не подумали, товаришу голоду правління!»

Ні, Романо Андрійовичу — Фрося не безрога корівка (ще б пак!). Чутки вас лякають, боїтесь, що до райкому дійдуть? Ну що ж, днями будуть партзбори — отам і поговоримо. Привеслюймо, а не наодинці. Що тоді засніжаєте? Життя є життя, кажете, а змганна — що ж? Пустий напірсць? Одне виходить, життя по ньому, по папірцю, а друге ніби насправджені? Звичайно, сперечатись ланковій з головою — не жарги. Але ж повинен він зрозуміти, якщо тоді, п'ятнадцять років назда, мів трактором крізь заметиля пробивався заради неї...

Сільпівський заплілений «газон» з людьми і яшчками з пустими пляшками, подолавши підйом, звертав на дорогу.

— Іване, почекай! — сунула Фрося, виглацувши з газника і, махаючи рукою. — Зупини!

Машина зупинилась, дзеленькивши пляшками.

Фрося подала в кузов корзинку, ухонилась за протягнуті руки. Йі, левеньку, швидко відняли. Сміючись, незграбно перевалилась через борт.

— Ну, спасибоньки... — сказала задоволено.

В кузові — чоловік з шість, всі свої, сільські, і на душі Фросиній якийсь зразу легше стало. Дід Недорога, жилиши аусатий, як жук-скрипун, погунувся, звільнюючи місце на запасному снізі.

— Все! Рушай!

На головні танк Фрося навіть не оглянулася.

До Лондона з Сантьяго приїхала Джоан Хара, дружина спілця, композитора, комуніста, який загинув від руки чилійських фашистів — Віктора Хара, якого знала і любила вся Латинська Америка. Агентство преси Новини пропонує читачам інтерв'ю, яке взяв кореспондент англійської газети «Морнінг стар» у Джоан Хара. Розмова публікується з деякими скороченнями.

— Я знаю, що трапилось з моїм чоловіком. А скільки жінок не знають нічого, крім того, що їх чоловіки зникли, — каже Джоан Хара.

Англійка, колишня балерина лондонського театру «Седлер уеллс», вона повернулася до Англії, щоб продовжити боротьбу за віднов-

лення демократії на своїй другій батьківщині — в Чілі. Тижні, які передували заколоту, ми прожили у стані зростаючого напруження, — згадує Джоан. — І все ж Віктор був дуже спокійним, а я страшенно боялась, аби з ним нічого не трапилось. Він часто говорив: «Що б не трапилось зараз, фашисти не можуть перекреслити того, що зроблено в Чілі за ці три роки, це ніхто не зможе зроби». Віктор завжди охоче відвідував фабрики, народні свята, слухав пісні, складені робітниками, співав їм своїх.

У країні відбулись великі зміни. Актори зустрічались із простими людьми не лише для того, аби показати їм спектакль, але і для того, щоб розбудити у них потяг до самостійної творчості. І досягли у цьому безсумнівних успіхів. На частіше великих підприємств все частіше відбувались свята музики, учасники яких співали пісень. Виникали численні робітничі театральні колективи. Мені особливо запам'ятались актори — шахтарі з міста Лота. Вони самі написали п'єсу про своє життя.

Ми створили «Балет популар». Це перша хореографічна група, яка виступала на стадіонах та в інших громадських місцях. Нам допомагало більшість відомих хореографів. Танцювали під музику Віктора та інших чилійських композиторів.

Засновником масового руху за чилійську пісню, активним учасником якого був Віктор Хара, стала чудова фольклорна співачка Віолетта Парра. Вона померла кілька років тому. Її син Анхель і дочка Ісабель — відомі чилійські співаки — були великими друзями Віктора. У русі брали участь поети, композитори та виконавці їх творів, наприклад, ансамблі Кілапаню та Інтілімані. На щастя, ці групи 11 вересня гастролювали за кордоном, а от Анхеля Парра арештували і кинули до концентраційного табору на Національному стадіоні.

Віктор належав до тих, кого найбільше ненавиділи реакціонери, адже він виступав проти опозиції, всім серцем підтримував Народну єдність. Свої останні пісні він написав на слова віршів Пабло Неруді. В них поет виступав проти громадянської війни і насилля в Чілі. Ці пісні ще не опубліковано, але сподіваюсь, вони незабаром вийдуть у світ.

— Я впевнена, — говорить Джоан Хара, — що життя і смерть Віктора не були даремними. Ми берегтимемо пам'ять про нього, виконуючи його пісні і музику. Адже у своїй творчості він виступав за торжество ідей Народної єдності.

(«Морнінг стар» — АПН)

НЕРОЗСТРІЛЯНА ПІСНЯ

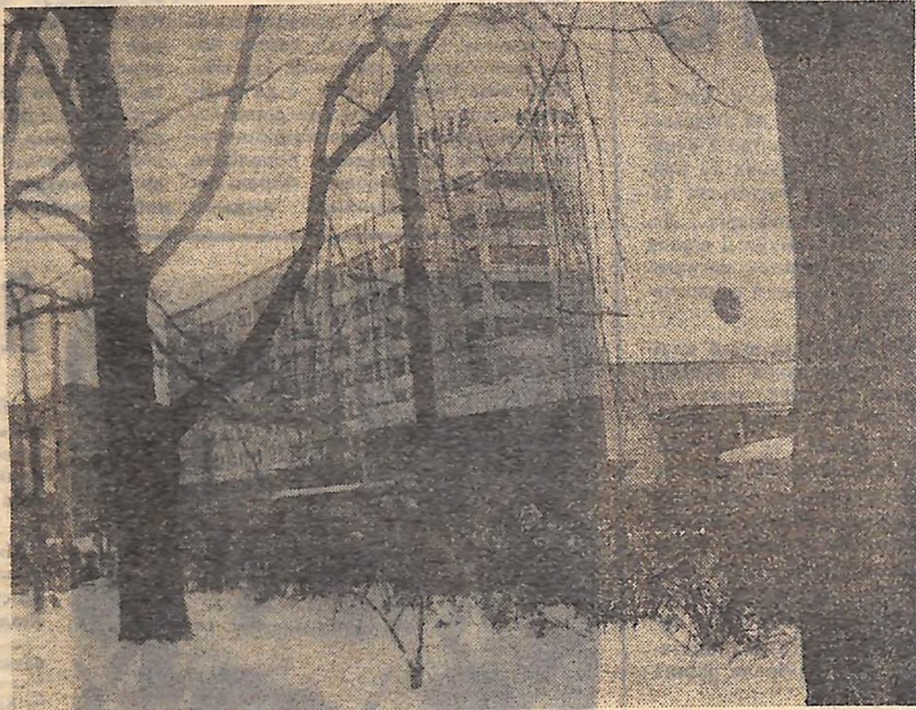
лення демократії на своїй другій батьківщині — в Чілі.

Тижні, які передували заколоту, ми прожили у стані зростаючого напруження, — згадує Джоан. — І все ж Віктор був дуже спокійним, а я страшенно боялась, аби з ним нічого не трапилось. Він часто говорив: «Що б не трапилось зараз, фашисти не можуть перекреслити того, що зроблено в Чілі за ці три роки, це ніхто не зможе зроби».

Віктор завжди охоче відвідував фабрики, народні свята, слухав пісні, складені робітниками, співав їм своїх.

У країні відбулись великі зміни. Актори зустрічались із простими людьми не лише для того, аби показати їм спектакль, але і для того, щоб розбудити у них потяг до самостійної творчості. І досягли у цьому безсумнівних успіхів. На частіше великих підприємств все частіше відбувались свята музики, учасники яких співали пісень. Виникали численні робітничі театральні колективи. Мені особливо запам'ятались актори — шахтарі з міста Лота. Вони самі написали п'єсу про своє життя.

Ми створили «Балет популар». Це перша хореографічна група, яка виступала на стадіонах та в інших громадських місцях. Нам допомагало більшість відомих хореографів. Танцювали під музику Віктора та інших чилійських композиторів.

КИРОВОГРАД ЗИМОВИЙ. ГОТЕЛЬ «КНІВ».

ФОТО А. ПЕЧЕРЮКА.

23І СЕРЕДА

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Кольорове телебачення. Для дітей «Виставка Буратино». (М). 10.15 — Фільм-спектакль «Інженер». (М). 12.15 — «План — закон виробництва». (М). 12.45 — Кольорове телебачення. «Теорія народів». (М). 13.15 — «Телезілля школа механізаторів». (К). 16.15 — «Голубі шпрот». (Одеса). 16.45 — «Для школярів». «Шляхами героїв». (Львів). 17.25 — «Звернення партії — програма дій». (Харків). 18.00 — «День за днем». Інформаційний випуск. (Кіровоград). 18.15 — Телефілім. (Кіровоград). 18.30 — «Ніч на міліції». (Кіровоград). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокею.

«Спартак» — «Динамо». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження хокею. (М). 22.00 — Концерт майстрів мистецтв Латвійської РСР. (М). 23.20 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.35 — Програма телевізійних документальних фільмів. (М). 16.00 — Мамини школи. (М). 16.30 — Для школярів. «Мова моя — друг мій». (М). 17.30 — «Наука сьогодні». (М). 18.00 — «Пісня без слів». (Дніпропетровськ). 18.30 — Реклама. Оголошення. (К). 19.00 — Прем'єра телевізійного музичного фільму «Спридон Мокану». (Кишинів). 19.30 — «Екран молодих». (Запоріжжя). 20.15 — «В ім'я миру». (К). 20.45 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Школа мужності». (К). 23.05 — Вечірні новини. (К).

24 ЧЕТВЕР

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Мова моя — друг мій». (М). 10.45 — «Спридон Мокану». Телевізійний музичний фільм. (Кишинів). 11.10 — «Літературні бесіди». (М). 11.55 — Кольорове телебачення. Концерт майстрів мистецтв Латвійської РСР. (М). 15.10 — «Нариси історії нашої Батьківщини». (М). 15.30 — «В ефірі» — «Молодість». (М). 16.55 — «Рубежі 1974 року». (К). 17.30 — «Звернення партії — програма дій». (Харків). 18.00 — «Людина і закон». (Кіровоград). 19.30 — «Лейнівський університет мільйонів». (М). 19.00 — Кольорове телебачення. Зустріч з композитором М. Таривердзієм. (М). 19.30 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокею. Крила Рад — ЦСКА. (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження трансляції хокею. (М). 22.00 — «Обличчя друзів». (М). 23.20 — Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 16.55 — «Сільські зустрічі». Телевізійний нарис. (М). 17.25 — Для школярів. «Майстри мистецтв — дітям». (М). 18.00 — «Я — громадянин». (К). 18.30 — Реклама. Оголошення. (К). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — О. Балзак. «Хижачка». (Вистава Донецького обласного російського драматичного театру імені М. Жданова. (Донецьк). 20.35 — «На добраніч, діти!». (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження вистави «Хижачка». (Донецьк). 23.00 — Вечірні новини. (К).

ЩОБ ЛИСТ ДОХОДИВ ВЧАСНО

Зараз не знайдеться такої сім'ї, якій листонбша не приносив би газети, журналі, листи, листівки. Тільки в нашому обласному центрі щорічно обробляється видіхних листів та листівок 8 мільйонів штук, вхідних — 9.

Забезпечити сортування такої кількості листів вручну у стислі строки практично став неможливим. А вирішити це питання можна тільки при допомозі автоматизації процесу.

З цієї метою вже третій рік підприємствими поштового зв'язку, проводиться велика робота серед жителів міста по введенню нового механізованого сортування письмової кореспонденції шестизначними цифровими індексами. Такі присвоюються кожному підприємству, зв'язку. Ось чому зараз виготовляються спеціальні конверти, листівки, на конвертах зліва вверху надрукована спрямовуюча сітка (трафарет), а на зворотньому боці конверта наведений зразок написання всіх десяти стилізованих цифр.

Відправник листівки чи листа, крім написання повної адреси, повинен нанести по трафарету шестизначний цифровий індекс підприємства зв'язку, яке обслуговує адресата, чорнилами будь-якого кольору (крім жовтого і зеленого).

У зворотній адресі відправник повинен також вказати свій індекс звичайними цифрами на початку адреси.

М. НЕЖИВА,
старший інструктор Кіровоградського поштамту.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Галіки, 2.